

1918

8 de març.- Com que hi ha tanta grip, han hagut de clausurar la Universitat. D'ençà d'aquest fet, el meu germà i jo vivim a casa, a Palafrugell, amb la família. Som dos estudiants desvagats. El meu germà, que és un gran afeccionat a jugar a futbol – malgrat haver-s'hi ja trencat un braç i una cama-, el veig purament a les hores de repàs. Ell fa la seva vida. Jo vaig tirant. No enyoro pas Barcelona i meny la Universitat. La vida de poble, amb els amics que hi tinc, m'agrada. A l'hora de les postres, a dinar, apareixen a taula una gran plata de crema cremada i un pa de pessic deliciós, flonjo, durant, amb un polsim de sucre ingràvid. La meva mare diu:

-Ja saps que avui fas vint-i-un anys?

A mitja tarda es posa a ploure –una pluja fina, densa, menuda, pausada. No fa gens d'aire. El cel, és gris i baix. Sento caure la pluja sobre la terra i els arbres del jardí.

Fa una fressa sorda i llunyana –com la del mar a l'hivern. Pluja de març, freda, glacial. A mesura que va caient la tarda, el cel, de gris, es torna d'un blanc de gasa –lívid, irreal. Sobre el poble, pesant sobre els teulats, hi ha un silenci que es palpa. La fressa de l'aigua que cau l'allarga en una música vaga. Sobre aquesta sonsònia, hi veig flotar la meva obsessió del dia: vint-i-un anys!

JOSEP PLÀ
EL QUADERN GRIS